

Література

1. Джуган В. О. Проблеми захисту прав дітей під час воєнних дій в Україні. Юридичний науковий електронний журнал. 2022. № . С. 63–67.
2. Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_199#Text
3. Женевська конвенція про захист цивільного населення підчас війни від 12 серпня 1949 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_154#Text
4. Конвенція ООН про права дитини від 20 листопада 1989 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021#Text
5. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

Вовк Вікторія

Науковий керівник – канд. істор. наук, доц. Лапченко А.С.

Державний біотехнологічний університет

ЗАБОРОНА ТА ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЛІТЕРАТУРНИХ ОБ'ЄДНАНЬ 1930–Х РОКІВ

У 1930-х роках в історії України розгорталася подія, що залишила невід'ємний слід на культурному та літературному полі країни. Однією з ключових тем цього періоду є заборона та переслідування літературних об'єднань, що виникли в контексті тогочасних соціально-політичних трансформацій. Ця тема відкриває широкий обсяг проблем, пов'язаних із суворою цензурою та репресіями, спрямованими на творчі колективи. Детальне вивчення цього аспекту історії дозволяє краще розуміти вплив політичних факторів на розвиток культурної сфери, а також виявити витоки та наслідки цього періоду для літературного середовища України. У цьому контексті, важливим є аналіз причин, обставин, та наслідків заборони та переслідування літературних об'єднань, який стає ключовим завданням даного дослідження.

У 1930-х роках в Україні заборона та переслідування літературних об'єднань були безпосередньо пов'язані з тоталітарним режимом та політико-ідеологічними змінами, які спричинили формування культурної політики, націленої на підкорення та контроль над творчістю.

В цей період стали відчутними інтенсивні політичні тиски, спрямовані на формування ідеологічно вірної літератури, яка відображала новий світогляд та соціальні принципи. Об'єднання, що не вписувалися у ці рамки, ставали об'єктом систематичної репресії.

Заборона та переслідування літературних об'єднань призвели до глибоких змін у структурі та напрямках літературного та культурного життя. Велика частина талановитих письменників та інтелектуалів опинилася поза межами легального та творчого простору, що призвело до втрати непередбаченої творчої енергії та зниження культурного рівня суспільства. Ці наслідки впливали на літературну сцену протягом десятиліть, заважаючи розвитку креативності та критичного мислення.

Я вважаю вивчення цих подій важливо для того, щоб розуміти вплив політичних факторів на суспільство та культуру, а також для того, щоб уникати повторення подібних помилок у майбутньому. Історія таких періодів нагадує про важливість захисту та підтримки свободи слова, творчої вільності та різноманітності поглядів у суспільстві.

Заборона та переслідування літературних об'єднань у 1930-х роках в Україні стали значущим елементом тоталітарного режиму, який контролював та спрямовував літературну та культурну діяльність країни. Ці події залишили величезний вплив на розвиток української літератури, обмеживши свободу висловлення, це призвело до втрати талановитих особистостей. Репресії цього періоду є нагадуванням про важливість захисту основних прав та свобод, а також про необхідність збереження та розвитку культурної різноманітності.

Вивчення цих історичних аспектів стає важливим для формування усвідомленого сучасного суспільства та для уникнення повторення подібних втручань у майбутньому.

Воронкіна Мирослава Юріївна
Науковий керівник – ст. викладач Півненко Л.В.
Державний біотехнологічний університет

ЗАВДАННЯ І РОЛЬ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ В ДЕРЖАВНОМУ МЕХАНІЗМІ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИННОСТІ ТА ЗАХИСТІ ПРАВ ОСОБИ

Пріоритетну роль у забезпеченні дотримання основоположних прав людини у правових демократичних державах світу, як відомо, відіграє наявність ефективного державного механізму у сфері розкриття і розслідування кримінальних правопорушень та розгляді питань, пов'язаних із притягненням особи до кримінальної відповідальності, тобто у сфері кримінального процесу. Кримінальний процес— це діяльність правоохоронних органів, що здійснюється у встановлених законом процесуальних формах і спрямована на досягнення завдань кримінального судочинства. Кримінальний процес - один із видів реалізації державної влади, що регулюється нормами кримінально- процесуального права, здійснюється з моменту отримання інформації про злочин і протягом усього провадження специфіка якого обумовлена особливістю завдань, що здійснюються у сфері боротьби зі злочинністю.

Загалом, завдання кримінального процесу сформульовані у статті 2 Кримінального процесуального кодексу України, перше місце серед яких відведено захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень.[1] Варто зазначити, що завдання захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень уперше отримало нормативне закріплення у Кримінальному процесуальному кодексі України. Ефективна протидія сучасним злочинним проявам вимагає від законодавця запровадження дієвої системи кримінальної юстиції, яка, з одного боку, забезпечить швидке, повне та неупереджене розкриття та розслідування, а з іншого дозволить гарантувати захист особи, суспільства й держави від кримінальних правопорушень.[2, с.12]

Надання пріоритетності захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень можна вважати кроком уперед щодо інтеграції основних нормативних положень європейського законодавства у вітчизняне кримінально-процесуальне право та впровадження Європейських стандартів щодо забезпечення прав людини у кримінальному судочинстві. На думку науковців, Європейські стандарти забезпечення прав людини у кримінальному судочинстві виконують такі функції: виявлення та усунення прогалин і колізій кримінально-процесуального законодавства у частині забезпечення прав людини; орієнтування при формуванні кримінально-процесуального законодавства; встановлення меж примусового втручання державних органів у права людини під час кримінального провадження; відновлення порушених прав людини у сфері кримінального судочинства; забезпечення поваги державних органів до прав людини тощо.[3, с. 178]

У науці кримінального процесу є позиція, відповідно до якої процесуальний механізм забезпечення прав, свобод та законних інтересів особи у кримінальному процесі має подвійну природу і являє собою, з одного боку, динамічну систему взаємопов'язаних соціально-правових умов, засобів та заходів, що у своїй єдності сприяють забезпеченню прав учасника кримінального провадження; а з іншого боку – діяльність осіб, які здійснюють кримінальне провадження, та інших учасників, спрямована на забезпечення реалізації, охорони, захисту прав особи.

Виконання завдання щодо захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень у першу чергу, визначається функціональним призначенням державних органів і посадових осіб, які ведуть кримінальний процес, і зобов'язані повно, всебічно та об'єктивно досліджувати усі обставини кримінального провадження, встановити особу, яка вчинила кримінальне правопорушення, доказати передбаченими законом засобами її